

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8186/2025
31.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца „Бели-Пром“ ДОО Јевремовац, чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Милан Гајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2217/24 од 12.02.2025. године, у седници одржаној 31.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2217/24 од 12.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 185/23 од 28.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу на име дуга исплати 595.000,00 динара, по основу извода из отворених ставки од 15.03.2020. године, са законском затезном каматом од 15.03.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 138.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка од 82.153,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2217/24 од 12.02.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име дуга исплати 595.000,00 динара, по основу извода из отворених ставки од 15.03.2020. године, са законском затезном каматом од 15.03.2020. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка, а тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка од 82.153,00 динара. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове жалбеног поступка од 97.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом тужиоца одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је у својству продавца са купцем „Ранковић-Промет“ ДОО из Лознице, чији је законски заступник тужена, 10.02.2014. године закључио уговор о пословно-техничкој сарадњи, према коме је тужена солидарни јемац у име купца, уз обавезу да ће у случају да купац не испуни своје обавезе у целини у року доспелости, извршити обавезу плаћања главног дуга са припадајућом каматом и све друге додатне трошкове (члан 9. уговора), а уговор је потписан од стране уговорних страна и солидарног јемца, овде тужене. Утврђено је и да су изводом из отворених ставки наведене уговорне стране, а на основу стања у пословним књигама за обрачунски период од 01.01.2019. године до 31.10.2019. године утврдиле висину укупног дуговања купца од 595.000,40 динара, који извод је 15.03.2020. године потписан од стране обе уговорне стране са печатима предузећа и датумима потписа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, применом одредби чланова 374. и 1019. Закона о облигационим односима (ЗОО) оценивши да није основан приговор застарелости потраживања, будући да је потписивањем извода из отворених ставки (ИОС) 15.03.2020. године дошло до прекида застарелости потраживања у односу на тужену.

Другостепени суд није прихватио правну аргументацију првостепеног суда, будући да је тужена јемац, а не главни дужник, те да у смислу одредбе члана 1019. ЗОО прекид застаревања потраживања према главном дужнику дејствује и према јемцу само ако је до прекида дошло неким поступком повериоца пред судом против главног дужника, што у конкретном случају није ситуација, већ је тужилац поднео предметну тужбу против тужене као јемца, а не против главног дужника. Закључио је да чињеница да је тужена потписала ИОС од 15.03.2020. године није могла довести до прекида застарелости, па како се дуговање „Ранковић-Промет“ ДОО из Лознице, чији је тужена јемац, односи на пословање за период од 01.01.2019. године до 31.10.2019. године, а тужба је поднета 08.03.2023. године, оценио је да је протекао рок прописан одредбом члана 374. став 1. ЗОО, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 374. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) прописано је да међусобна потраживања правних лица из уговора о промету робе и услуга, као и потраживања накнаде за издатке учињене у вези с тим уговорима, застаревају за три године, док је одредбом члана 1019. став 3. наведеног закона прописано да прекид

застаревања потраживања према главном дужнику дејствује и према јемцу само ако је до прекида дошло неким поступком повериоца пред судом против главног дужника.

Сагласно наведеном, ако поверилац прекине застарелост потраживања против главног дужника (нпр. подношењем тужбе, предлога за извршење или неким другим поступком пред судом), тиме и застарелост за јемца више не тече од момента доспелости. Међутим, ако је прекид застарелости потраживања према главном дужнику учињен на други начин, а не покретањем судског поступка (нпр. преговорима, вансудским признањем дуга и др.) или као у конкретном случају потписивањем извода отворених ставки (ИОС) од стране тужене као јемца, правилна примена одредбе члана 1019. став 3. ЗОО подразумева да такав прекид не важи за јемца — застарелост према њему и даље тече по законским роковима. У конкретном случају, тужилац тужбеним захтевом тражи да се тужена обавезе да му на име дуга исплати 595.000,00 динара, по основу извода из отворених ставки (ИОС) од 15.03.2020. године. Према чињеничном утврђењу, тужилац, као продавац је са „Ранковић-Промет“ ДОО из Лознице, као купцем, а чији је законски заступник тужена, закључио уговор о пословно-техничкој сарадњи од 10.02.2014. године, у коме је чланом 9. предвиђено да је тужена солидарни јемац у име купца и да се обавезује да ће у случају да купац не испуни своје обавезе у целини у року доспелости, извршити обавезу плаћања главног дуга са припадајућом каматом и све друге додатне трошкове, као и да су изводом из отворених ставки (ИОС) уговорне стране, на основу стања у пословним књигама, за обрачунски период од 01.01.2019. године до 31.10.2019. године утврдиле висину укупног дуговања купца од 595.000,40 динара, који извод су 15.03.2020. године потписале обе уговорне стране.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда да чињеница да је тужена потписала ИОС од 15.03.2020. године није могла довести до прекида застарелости, будући да је тужена јемац, а не главни дужник, те да у смислу цитиране одредбе члана 1019. став 3. ЗОО прекид застаревања потраживања према главном дужнику дејствује и према јемцу само ако је до прекида дошло неким поступком повериоца пред судом против главног дужника, што у конкретном случају није ситуација, то потписивање извода отворених ставки од стране тужене не доводи до прекида застаревања, јер сачињавање и потписивање ИОС-а не представља сам по себи акт који је подобан да прекине застарелост потраживања према јемцу, већ застарелост према јемцу и даље тече по законским роковима. Како је тужба у овој правној ствари поднета 08.03.2023. године, као и да су парничне странке утврдиле висину укупног дуговања за обрачунски период од 01.01.2019. године до 31.10.2019. године, то је правилно другостепени суд применио материјално право када је закључио да је протекао рок застарелости предвиђен одредбом члана 374. став 1. ЗОО. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић